

2

apv

1960

VASARIS

Nr. 2

eglutė

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
VASARIO 16-JI — Albina Kašiubienė	3
IŠ NAMU — Albina Kašiubienė ...	4
TOLI UŽ JŪRIU MARIU — Vytė Nemunėlis	5
DAINAVOS KUNIGAİKŠTIS VAR- NIUS — Linvydas Inga	6
ŠALTIS — Elena Juknevičienė	9
SENAS KATINAS — Jurgis Jankus	10
KIŠKELIUI — V. Šmaižienė	12
ŽIEMA SODE — Stasys Jakštas	12
MURZIAUS VESTUVĖS — Stasys Yla	13
PRIEŽODŽIAI	15
MISLĖS	15
GELEŽINIS VILKAS	16
ANTANUKAS KELIAUJA	18
ALGIS IR ALYTĖ	20
ŽAISKIME	21
ŽINIU STOTIS	22
PASIDARYKIME PATYS	23
TRUPUTĮ PAGALVOK	24
LINKSMIAU	25
MŪSŲ KŪRYBA	28
PAMAŠTYK	29
PAS SKAITYTOJUS	30
GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI	30
LAIŠKAI "EGLUTEI"	31
ŠVENTĖS IR VARDINĖS — St. Yla ir A. Salys	32

VASARIS

1960

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumeratas metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut.

ILIUSTRACIJOS

Aldona Simutyte — psl. 1, 32
P. Osmolskis — psl. 3, 4, 5, 9,
13, 14, 15, 21.
Regina Ramanauskaitė — psl.
6, 8, 10, 11.
Marija Eidukevičiūtė — psl. 16.
Sesuo M. Veronika — psl. 20.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut.

Štai 16-ta Vasario
Mena žygius mūsų kario.
Plaka širdys už tėvynę,
Kurį priešai taip sumynė.

Liūdi beržas šalia kelio,
Nėra brolio, nei tėvelio.
Nesigirdi staklių grįčioj,
Nėra vietos nė bažnyčioj.

Bet štai ženklas Lietuvos,
Štai trispalvė vėliavos! –
Už tėvynės laisvę gilia,
Šiandien kalbam maldą tylia.

IŠ NAMŲ...

Albina Kašiubienė

Žiema. Lauke šalta, vėjas pusto sniegą, užpildamas juo kelius ir takelius. Vienur kitur dar matosi gilios kiškio pėdos ir kelio provėžos. Greit temsta. Naktį baisu ir koją iškelti iš namų. Girdis traška, poška tvoros. Medžių šakos sustyrusios sode. Žvirbliai jieško šilumos pastogėse. Eini, ir kvapas, rodos, šąla, ir rankos limpa prie durų rankenos.

Spinkso žiburėlis. Magdutė verpia pakulas; kas gi duos pusmergėlei gerą liną. Tesimoko, kol prakus ratelį sukti. Dėdė Motiejus balanas skaldo prieš ugnies atakaitą. Čia traška malkos, ir dūmai strėle kyla iš kamino. Onutė rašo, ruošia pamokas. Ji dar tik trečiame skyriuje. Mama rūpestėlio kupina vis karts nuo karto žvilgčioja tai durų, tai lango link. Neiškentus sako šeimai:

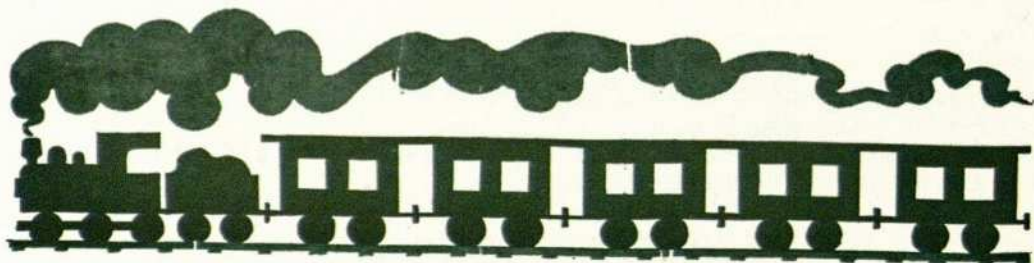
— Na ir užtruko tėvas miestely.

Motiejus giliai patraukia pypkės dūmą, suveržia stipriau balanų ryšulį. Lyg balso pažadintas pasitaiso ir Rainis šiltam guoly. Patogiai susiraitęs, jis vėl murkia savo seną dainą.

Onutė norėjo kažką sakyti mamai. Bet staiga išgirdo sunkvežimio ūžimą, sulojo abu šunys, ir priemenės durys nesavai sugirgždėjo. Pasigirdo beldimas į trobos duris, ir staiga ant slenksčio pasirodė keli vyrai su seniūnu.

— Renkis, Antaniene, dėkis viską, kiek turi ir gali pasiimti...— diktuoja seniūnas, žinomas miestely Rudžio vardu, nes jo plaukai buvo rudi. — Klausti nėra ko! Antanas jau gavo nakvynę, aprūpintas. Užteks vietos ir jums. — Dėsto toliau Rudys.

Antanienė puola šen, puola ten, bet nieko nesugriebia. Smilkinuose tvinksi kraujas, tamsu darosi akyse. Glaudžia drebančią Onutę.

TOLI UŽ JŪRIŲ MARIŲ

Vytė Nemunėlis

Toli už jūrių marių
Tėvynė Lietuva, –
Toli, kai pagalvoju,
Net sukasi galva...

Užaugo ten mamytė
Lietuviškuos laukuos,
Kukavo jai gegutė,
Ir man ji užkukuos...

Tenai gyveno tėtė
Ant Nemuno krantų,
Tenai ir aš sugrįšiu,
Tenai sugrįšk ir tu.

Puoš vėliavos trispalvės
Visus namus, gatves, –
Šešioliktą Vasario
Visa Tėvynė švęs.

— Užteks! Eisim. — sukomenduoja Rudys. — Nepalik mergaitės. Motiejus balanas tegul ir toliau skaldo, ne labai mums jo reikia, — tęsia Rudys, nepastebėjęs pasislėpusios Magdutės.

Antanienė ir maža Onutė atsirado už užrakytų traukinio durų. Sibiro taigos priglaudė jau daug motinų ir kūdikių, priglaus ir jas...

DAINAVOS KUNIGAİKŠTIS VARNIUS

Linvydas Inga

Mudu su Ginteliu ėjome siauru takučiu, kuris pro mišką vedė į namus. Medžia nuo šalnos buvo kiek apšarmoję.

— Žinai, Gintai, — paėmiau jį už rankos, — jei dabar būtume Lietuvoje, mano tėviškėje, ir eitume nuo Glėbaus į Varėną, mums oštų didžiulės pušys, berdamos nuo šakų mikštutį sniegą. Bet tai, ką aš tau papasakosiu, buvo ne žiemą, o patį viduvasarį. Tada girios, kurias dzūkai vadiną šilais, iš toli atrodo tokios melsvos, kaip jūra.

Tarp tų melsvų girių šimtamečių, kur Merkys susitinka Varėne ir abu toliau nubėga, seni žmonės pasakoja, gyvenęs Dainavos kunigaikštis Varnius. Jis turėjęs stiprią augštą pilį, statytą iš tokių didžiulių rąstų, kad dviejų žmonių glėbiu neapimtum. Valdęs jis didelius žemės ir miško plotus, kurių nesimatė nei galo nei krašto. Bet tam Varniui vis nebuvo gana. Jis norėjęs, kad nebūtų nei vieno kito kunigaikščio už jį galingesnio, nei vieno turtingesnio, kad visi tikrai jam lenktųsi ir jo klausytų. Ar tu klausai, Gintai?

— Klausau, tetuk. O ką jisai darė, kad kiti jo klausytų?

— Seni žmonės porina, kad jisai turėjęs tris sūnus, didžius, kaip milžinus, tvirtus kaip ąžuolus. Kur tikrai jie jojo, ten žemė dundėjo, ir kur kalaviju kirto, ten pušis virto. Bet ne tiek jie kapojo pušis, skindamiesi kelią per jauną girią, kiek klojo savo priešus — gudus ir lenkus. Negailėjo nė lietuvio bajoro, jeigu tasai neklausė.

— O kodėl neklausė?

— Tu gi žinai, Gintai, kad ir vaikų būryje, kai žaidžiate, nevisada vienas kito klauso. Kiekvienas nori vadovauti. Taip buvo ir senoje Lietuvoje. Daug kas norėjo vadovauti, bet vienas stipresnis vertė kitus klausyti, kad būtų viena valstybė, kad lengviau būtų nuo priešų gintis. Taip ir tas kunigaikštis Varnius visoje Dainavos šalyje norėjęs būti vienui vienas valdovas.

— Ar jis buvo toks galingas?

— O jis buvo labai galingas, bet norėjo būti dar ir dar galingesnis. Kai su savo sūnumis nusitrenkė į mozūrus, lenkų giminaičius, parsivežė daug grobio ir belaisvių. Buvo tarp jų viena mergaitė, kurios svetimo vardo žmonės negalėję ištarti, tai praminė Nedinge. Ji buvusi tokia graži, kad jos dailumas nepradingęs nei prieš gražiąsias Varniaus dukteris.

— Tai tas kunigaikštis turėjo ir mergaičių?

— Taip, Gintai. Jis turėjo tris sūnus ir tris dukteris. Visos buvo dailios ir turtingos. Daug kunigaikščių ir bajorų joms piršosi, norėjo į žmonas gauti, bet Varnius vis rinkosi ir rinkosi, kad rastų tokius joms vyrus, kurie padėtų dar daugiau žemių užvaldyti.

— O ką jisai darė, tetuk, su ta belaisve?

— Varnius laukė, kad mozūrai išpirktų. Tokie papročiai tada buvo. Už belaisvius reikėjo daug turto atiduoti. Jeigu patekdavo nelaisvėn kitos šalies kunigaikštis ar kunigaikštytė, reikėdavo dar žemių pridėti ir pasižadėti klausyti. Štai, ko Varnius siekė!

— Tai toji mergaitė, tetuk, buvo kunigaikštytė? Ar ją kas išvadavo?

— Seni žmonės sako, kad ilgai niekas neatsišaukė. Gal jos broliai ir giminės ruošėsi karu atsiimti. Reikėjo laiko, ir kelias buvo tolimas. Varnius įpykęs išvarė ją galvijų ganyti.

— Tai ji galėjo pabėgti.

— O kur ji pabėgs per tankius miškus ir klampus raistus? Kelių tada nebuvo tokių, kaip dabar, o miškuose

buvo daug plėšrių žvėrių — lokių, šernų. Ir žmonės retai kur gyveno, prasikirtę sau vietas tarp girių. Kur ji būtų pakeliui prisiglaudusi?

— Man, tetuk, gaila tos Nedingės.

— Jos gailėjo ir jauniausias Varniaus sūnus Glūkas. Jis didžiai Nedingę mylėjo, norėjo ją vesti, bet tėvas neleido.

— Kodėl neleido?

— Nedingė buvo belaisvė, nevaldė žemių nei sosto. Varnius norėjo savo sūnum ir dukrom naujas žemes gauti. Dukteris jau buvo pažadėjęs leisti už tolimų kunigaikščių, į gudų šalį, kad ten viešpatautų ir padėtų tėvui daugiau žemių apimti. Juo daugiau kas valdė žemių, tuo buvo galingesnis valdovas. Bet ar tau, Gintai, nešalta?

— Ne, tetuk, tik mes jau praėjome krautuvę. Žadėjome Gilei namelį nupirkti.

— Žinai ką, Gintai, mes jį pasidirbsime patys. Gerai?

— O iš ko?

— Matysi. Tave pamokysiu Varniaus pilį pasidirbdinti iš lentelių, kurios yra namo rūsyje. Prie pilies dar pastatysime jautukus ir juos ganančią Nedingę. Tai bus Gilės lėlytė.

- Bet kas atsitiko Nedingei, tetuk?
- Palauk, Gintai, papasakosiu, kai statysime tą pilį, jei tu man vieną dalyką pažadėsi.
- Kokį?
- Kol sulauksi kito Eglutės numerio, paimk koki Lietuvos istorijos vadovėlį ir paskaityk, kaip senieji lietuviai gyveno ir valdėsi, kol dar neturėjo vienos valstybės ir vieno valdovo, arba paprašyk, kad mokykloje papasakotų. Gerai?
- Gerai, tetuk, aš pats paskaitysiu.

ŠALTIS

Elena Juknevičienė

*Žiemą šaltis, lyg koks stalius
Ledo rėmus viskam daro,
Žemę šaldydamas kausto,
Paskui sniegu apibarsto.*

*Upės virto ledo juostom,
Patalėliai balti klostos.
Šaltis siaučia ir ulioja,
Vėjais pūsti nenustoja.*

*Voverytė šildo kojas
Uodegytėn įvyniojus,
Ir kiškiukas — ilgaausis
Žiūri, kur jam prisiglausti.*

*Visi, visi gyvulėliai,
Pietų pusėn pasisukę,
Akeles jau pražiūrėjo, —
Laukia grįžtant šilto vėjo.*

(Tėsinys)

— Tai kiek tau metų? — nustebo Rimutis. — Tik nesakyk, kad ir metų nežinai.

— Tikrai nežinau, — rimtai atsakė katinas. — Kai labai ilgai gyveni, nebegali net pagalvoti, kad kada gimei. Viena tegaliu pasakyti, kai Adomą su Jieva išvarė iš Rojaus, juodu ėjo per krūmus, per dagynus. Jieva susižeidė koją, atsisėdo ant žemės ir pradėjo verkti. Man buvo gaila, kad jai skauda, bet nieko negalėjau padaryti, tai tyliai priėjau ir nušluosčiau jai ašaras. Ji pasiėmė mane ant kelių ir pradėjo glostyti, paskum atsigulė ir užmigo. Adomas irgi mane paglostė.

— Matyti, būsi geras bičiulis, — pasakė. — Pasaugok Jieva, o aš eisiu pajieškoti valgyti.

Jis nuėjo, o aš sėdėjau šalia Jievos ir klausiau. Staiga išgirdau žolėj šlamėjimą, paskum pamačiau išlendant smailią margą galvą su dvišaku liežuvio. Pažinau. Buvo pikta gyvatė. "Pasitrauk," sušnibždėjau. "Jieva ką tik verkė, dabar užmigo. Leisk jai pailsėti" — "O Adomas ar neverkė?" paklausė gyvatė. "Ne", atsakiau, "jis nuėjo pajieškoti ko valgyti". "Gerai, tai aš padarysiu, kad ir Adomas verkėtų", nusijuokė gyvatė ir šoko Jievai tiesiai prie veido. Bet aš buvau greitesnis. Čiupau už sprando, ir kai Adomas sugrįžo, gyvatė jau buvo nebegyva. Tada Adomas paglostė mane. Paskum ir Jieva glostė ir prie veido glaudė ir sakė, kad aš gerutis. Nuo to sykio mes ir nebesiskyrėm, bet kiek būtų metų, aš manau, kad niekas negalėtų pasakyti.

Ir Rimutis galvojo, kad niekas negalėtų pasakyti. Jis vėl pažiūrėjo į katiną ir pasakė:

— Žinau, kad niekas negalėtų pasakyti. Bet ar tu nemeluoji?

— Ne, Senas Katinas niekada nemelavo. Pagaliau, man nebuvo nė reikalo meluoti. O tu ar niekada nemelavai? — jis pabaksnojo Rimučiu į šoną kaktą.

Rimutis tylėjo.

— Sakyk, taip ar ne? — šypsojosi katinas ir vis baksnojo Rimutį.
— Vaikuti, kas tau šiandien. Jau priešpiečiai, o tu dar lovoj. —
pro katino baksnojimą Rimutis išgirdo motinos balsą. — Šok greitai.
Lovą reikia taisyti. Vyrų jau kada į laukus išėjo, o tu kas, ar ne vyras.

Rimutis pramerkė akis. Pro žydinčių obelių viršūnes švietė saulė.
Šalia lovos stovėjo motina.

— Kelk, miegaliuk, — sakė. — Kai įprasi tingėti ir į mokyklą pri-
kelti negalėsiu.

— Neįprasiu. Retkarčiais smagu ilgiau pamiegoti. Bet, mamute,
žiūrėk, kokį svečių turiu.

Motina tik dabar tepamatė šalia vaiko begulintį didžiulį katiną.

— Iš kur tu jį dabar ištraukei? Vyk lauk. Skač, tu, nenauda koks.
Dar mat ir į lovą įsirangė, — motina ėmė barti katiną.

Katinas susigūžė ir užsidengė kojomis akis.

— Nebark, mamute, jis geras kačiukas.

— Bet iš kur jis čia atsirado?

— Rytą atbudęs pamačiau gulintį ant lango ir pasišaukiau.

— Koks nors nenauda pakeleivis. Taip ir vaikšto nuo vieno na-
mų į kitus. Mesk lauk!

— Ne, mamut, jis ne toks. Tikrai jis ne toks. Bet žinau, mamute,
tu netikėsi.

— Žinoma, kad netikėsiu. Kelk ir eik valgyti, o katiną išmesk
lauk!

Pasakė ir išėjo, o berniukas ir katinas valandėlę žiūrėjo vienas
į kitą. Paskum berniukas pasakė:

— Žiūrėk, kačiuk, jeigu tu toks gudrus, kaip sakaisi, šok pro lan-
gą į kiemą ir palauk manęs darželyje, o aš pavalgysiu ir atbėgsiu
pas tave. Ir ką nors atnešiu. Skanaus ką nors, pamatysi.

Katinas pakilo, paraitydamas uodegą nubindžino prie lango ir
be garso iššoko į darželį.

(Bus daugiau)

KIŠKELIUI

V. Šmaižienė

*Kur, kiškeli, pasidėsi
Tarp tų pusnių, taip augstų?
Nei žolytės, nei lapelio,
Kopūstėlių nėr žalių!*

*Kur tik eisi — visur balta,
Vietoj krūmų — stagarai.
Nėra maisto, visur šalta.
Oi, kiškeli, bus blogai!*

*— Neapleis manęs Dievulis,
Vargšą kiškį Jis atmins,
Kailinėlius man pasiūdins
Ir šienelio pridžiovins.*

ŽIEMA SODE

Stasys Jakštas

*Pro langelį ten vaikai
Mato sode stebuklus,
Sniego verčiasi kalnai —
Gal užversti net namus.*

*Ten, kur buvo serbentai
Pilni uogų raudonų,
Dabar stiebias stagarai
Padabinti sidabru.*

TRUMPA PASAKĖLĖ

Medžių laumė skraidė po mišką ir girdėjo kaip vienas mažas medelis pasakojo apie savo vieną vienintelį norą. Ji priėjo prie jo ir sako: "Gera, aš leisiu, kad tavo noras išsipildytų."

Sekantį rytą medelis išvydo save papuoštą aukso lapais. Jis buvo labai, labai laimingas.

Bet naktį į mišką atėjo vagis. Jis pamatė auksinius lapelius, juos visus nusiskynė ir pabėgo.

— "O, o!" dabar verkė mažasis medelis. "Aš visai likau be lapų. Kaip aš norėčiau vėl turėti savo paprastus žalius lapus!"

MURZIAUS VESTUVĖS

Stasys Yla

Murzius buvo mano draugas. Aš jį labai mėgau ir žiūrėjau, ką jis daro. Vieną rytą, gavęs šilto pienučio, jis apsilaižė ir išsitiesė prie durų. Pro duris įskrido musė ir nutūpė ant jo nosytės. Murzius kapt, kapt — bandė ją pagauti, bet musė pabėgo. Pabėgo ir vėl grįžo. Šunelis pakilo ir išsivijo musę į kiemą.

— Šunelis ir muselė skuba į vestuves neprašyti, — pasakė mama.

Aš galvojau, kokios čia bus vestuvės. Priėjau prie langų, kieme nieko nebuvo. Tik mažas paukštelis skraidė ten ir atgal.

— Mamyte, ką jis ten daro? — paklausiau.

— Paukštelis museles gaudo, — atsakė mama.

Man buvo įdomu, kad šunelis ir paukštelis abu šiandien museles gaudo. Matyt, bus didelės vestuvės! Bet šunelis nespės taip gaudyti. Jis ne toks greitas, kaip paukštelis.

— Mamyte, kodėl mūsų Murzius neskraido?

— Jis neturi sparnų, vaikeli, — atsakė mama.

— O kodėl jis neturi?

— Sparnelius tik tie turi, kuriems Dievulis davė, — pasakė mama. — Paukšteliams Dievulis davė ir dvi kojeles, o šuneliui — keturias.

— O kodėl keturias?

— Taip Dievulis norėjo. Taip jis visus sukūrė.

Man buvo neaišku, kodėl Dievulis taip sukūrė. Bet aš galvojau apie Murziaus vestuves ir vis žiūrėjau pro langą.

— Mamyte, ar vestuvėms reikia gėlių?

— Taip, vaikeli, reikia daug ir gražių gėlyčių! — noriai atsakė mama.

— Murzius jau prie gėlių!
— pasakiau.

Mama susirūpino ir tuoj atskubėjo prie lango. Murzius uostinėjo gėles — matyt, rinkosi, kuri skaniau kvepia. Mama norėjo jį barti, bet Murzius pašoko ir ėmė bėgti.

Murzius sugrižo, pažiūrėjo į mane, į mamytę ir ėmė loti.

— Ko tau reikia, Murziuk? — klausė mama.

Murzius nemokėjo pasakyti, tik vėl sulajo.

— Mamyte, kodėl Murzius nekalba?

— Taip Dievulis leido, — atsakė mama. — Vaikelis kalba, paukštelis čiulba, o šunelis loja.

Murzius klausėsi, kraipė ausis ir iškišęs liežuvį žiūrėjo į mamą.

— Mamyte, jis nori valgyt, — pasakiau už Murzių.

— Gerai, ateikit abu. Jam duosiu pieno, o tau duonelės su medumi.

Šunelis tuoj puolė prie pieno ir ėmė lakti. O man mama pasakė:

— Vaikeli, tu ne Murzius, — gali kalbėti. Ką tu pasakysi Dievuliui prieš valgį?

Mama sudėjo man rankutes ir liepė sakyti:

Laimink, Dievuli, mūsų duonelę,

Kad jos užtektų visą dienele.

Murzius amtelėjo: Am, am! Mama pažiūrėjo į jį, paleido mano rankutes ir pasakė: Amen!

Tas amen man labai patiko. Aš jį kartočiau, o Murzius, pabaigęs savo pieną, priėjo prie manęs ir ėmė man pritarti. Aš amen, o jis am. Am, am — tempė jis mane už skverno.

Aš paėmiau jį už kojų.

— Klausyk, Murziau! Dievulis tau davė keturias kojeles. Bet tu nelakstyk taip daug. Tu gali loti, o paukštelis

čiulbėti, bet tu perdaug nelok. Geriau galvok apie Dievulį. Dievulis viską sukūrė ir viską tau davė — ir tą didelį liežuvį, kurį tu laikai iškišęs. Į vestuves tu neskubėk ir manęs netempk — aš nenoriu.

Murzius pradėjo nerimauti ir pabėgo.

— Mamyte, kada bus vestuvės?

— Kokios vestuvės, vaikeli? Tu vis šiandien apie vestuves.

Mamai kažkas nepatiko.

— Mamyte, aš norėjau žinoti, nes Murzius vėl pabėgo. Mamytė sakei, kad Murzius ir muselė skuba į vestuves.

Mama ėmė juoktis. Juokėsi taip skaniai, kad ir man patiko.

— Vaikeli, — tarė mama. — Taip tik žmonės sako, toks jų priežodis. Šunelis ir muselė visur skuba, kur tik yra skanėstų. Jie skuba neprašyti ir į žmonių vestuves, o tai nėra gerai. Jie ir skanėstus ragauja nepasiprašę. O tu žinai, kad nepaprašius nieko nereikia imti ir nieko ragauti.

PRIEŽODŽIAI

Tušti indai garsiai skamba.

Nemesk kelio dėl takelio.

Į klaną puolęs, sausas nekelsi.

Lašas po lašo ir akmenį pratašo.

MISLĖS

Kas juodas nedažytas?

Kas nutunka nepenėtas?

Aklas karvelis visą pasaulį aplaksto.

Nevalgo, negeria, gyvybės neturi, o teisybę visiems parodo.

Einu, einu, o vis ant vietos.

Gale šešių lieptų, atilsio vainikas.

Geležinis Vilkas

Tai įvyko labai seniai...

Didysis Lietuvos kunigaikštis Gediminas lydintas svečių ir tarnų, išėjo medžioti. Tie ištisą dieną medžiojo tamsoje giriose, užmuždami daug žvėrių: briedžių, stumbrų, lokių, vilkų...

Vakarui atėjus, pavargę medžiotojai sustojo ant gražaus kalno, susikūrę laužą pavakarieniavo ir, kadangi visi buvo labai pavargę, greitai užmigo...

Tą naktį kunigaikštis Gediminas sapnavo labai keistą sapną: jis matė didžiulį, raudoną vilką, kuris taip garsiai staugė, tarsi jo viduje būtų buvę šimtas vilkų...!

Baigsis tiespaudos metai, mes ir vėl galėsime didžiulotis savo sostine — Gedimino Vilniui!

Kadangi jo palydovai negalėjo to sapno išaiškinti, Gediminas nuėjo į perkūno žvyną, kur gyveno viriausias kunigas — krivių krivaitis. Krivaitis taip išaiškino kunigaikščio sapną:

Šviesiausias kunigaikšti! Tas geležinis vilkas — tai miestas, kurį tu pastatydinsi ant to kalno; jis bus tvirtas, kaip geležis ir gins mūsų kraštą nuo priešių. O tie vilkai, kurie kaukė geležinio vilko viduje — tai galingi to miesto vyrai. Garsas apie jų protą ir valią skambės plačiai visame pasaulyje, kaip tų vilkų kaukimas.

Gediminui labai patiko toks sapno išaiškinimas — jis paklausė krivid ir ant to kalno kur nakuoto pastatė pilį, kurią pavadino Vilniumi. Jis visą savo amžių ten gyveno; ten gyveno ir visi sekantys Lietuvos kunigaikščiai. Miestas augo, buvo tvirtas ir turtingas. Vilnius davė lietuviui daug marsių vyrų. Dar ir dabar vilnius tebestovi, nors ir svetimųjų valdomas. Kai

TAJ MAHAL

Palikus Udaipuro apylinkes, Antanukas nebesitikėjo visoje kelionėje bepamatyti ką nors gražesnio ar nuostabesnio. Bet jo draugai tvirtino, kad tai tik pradžia visų jų kelionės nuotykių. Iš Udaipuro traukiniu jie pasiekė Agra miestą, kuris seniau buvo Indijos sostinė.

Jaunieji keliautojai apsistoja viešbutyje. Ilgai nedelsdami jie išeina apžiūrėti miesto grožybių. Juos veda medžiais apsodintu keliu. Beveik dvi mylias jie eina vėsiam palmių šešėly, žiūrėdami į keistą žmonių apsirengimą ir savotišką išvaizdą. Vėsdamas užmiestį, palydovas pasakoja, kad prieš tris šimtus metų Indiją valdė Imperatorius vardu Shah Jehan. Jis nepaprastai mylėjęs savo žmoną Arjemand. Kai ji mirė, jo tarnai manė, kad ir jis mirs iš begalinio širdies skausmo. Shah Jehan nutarė pastatyti pasaulį gražiausią pastatą savo žmonos atminimui ir ją ten palaidoti. Metų metus dirbo pasaulio žymūs menininkai — ir tai, ką jie pastatė, dabar Antanukas vyksta aplankyti.

Prieš juos iškyla augšta akmens siena. Vidury vartai. Pro juos praėję visi sustoja netekę kvapo. Gale kiparisių alėjos, mėlyno dangaus fone, stovi balto marmuro pastatas. Aplink taškosi fontanų vandenys; gėlės, medžiai su savo žiedais. Pusiaukelėj — lelijų tvenkinys. O ten, alėjos gale Taj Mahal (Išrinktosios Karūna). Saulės šviesoje maudosi baltieji bokšteliai ir kupolos. Iš visų keturių kampų stovi po augštą bokštą, į kuriuos vakare įlipa muežiniai, šaukdami žmones maldai už imperatorienės sielą.

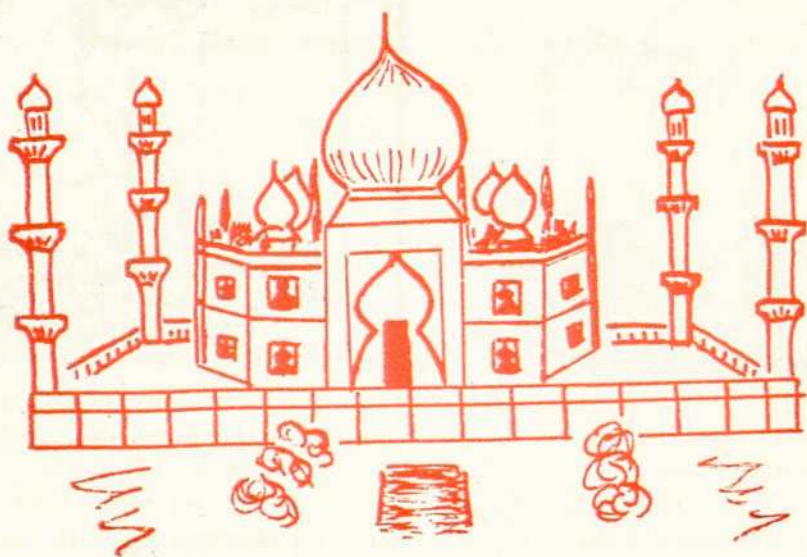
Akių neatitraukdami nuo to nepaprasto grožio, pagaliau, Antanukas su draugais pasiekia duris ir įeina vidun. Čia taip vėsu ir ramu. Iškalto marmuro šešėly ilsisi du marmuriniai karstai: imperatoriaus ir jo mylimos žmonos. Karstus supa lyg mezginių siena. Antanukas prieina arčiau apžiūrėti. Pasirodo čia irgi marmuras tik iškaltas taip, kad atrodo, kaip nuostabiai gražūs mežginiai. Seniau čia buvę auksu, sidabru, perlais ir kitom brangenybėm nusagstyta, bet visa tai plėšikai išvogę.

Laukan išėjus, Jonas su Antanuku pirmieji įlipa į vieną iš tų keturių bokštų, pasižiūrėti, kaip visa atrodo iš viršaus. Šalia šio milžiniško balto pastato ramiai teka Jumna upė. Palydovas aiškina, kad Shah Jehan planavo pastatyti kitą tokį pat antrą pastatą sau iš juodo marmuro, kitoj upės pusėj ir juos abu sujungti sidabrinio tiltu.

Vaikai laksto po gražųjį sodą, kuris supa šį pastatą. Jiems pasakoja apie Shah Jehan žygius ir nuotykius. Pamažų saulė slenka į vakarus, paskutiniaisiais spinduliais sakydama sudiev Taj Mahal baltiem bokšteliam ir mūsų jauniems keliauninkams.

— Ar jau tikrai turim grįžt į viešbutį? — klausia Antanukas.

— Jau, jau, vaikai! — patvirtina palydovas Paulius.
— Juk dar draugam į namus norėsit parašyt ką matėt, ar ne?

ALGIS IR ALYTĖ

Jis sudaužė indą balta,
Betgi mamai nesakys;
Tegul kitas būna kaltas —
Jonas, Margis, bet ne jis.

Skuba pasakyt Alytė:
— Aš, mamyte, sudaužiau,
Nenorėjau taip daryti
Ir labai atsiprašau.

Lauke šlapia, lauke sninga.
Vaikas grįžta kambarin,
Bet mintis jam neįstringa,
Kad "kaliošus" mesk šalin"

Algis žino, kad mamytė
Mėgsta kambarius švarius,
Kad jai vargo nedarytu,
Nusiims jis kaliošus.

Ž A I S K I M E !

KATĖ IR PELĖ

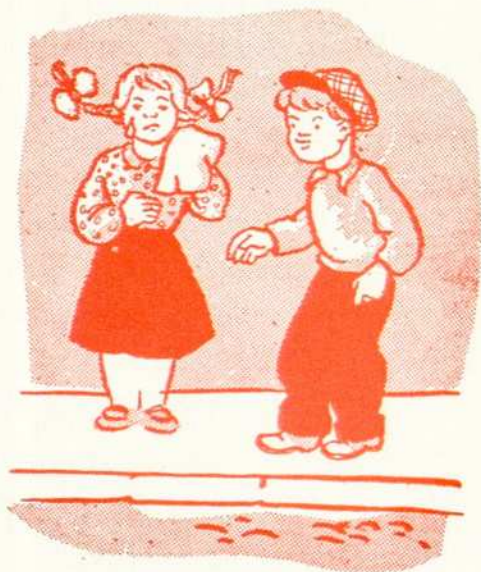
Žaidėjai sudaro didelį ratą ir susėda ant žemės. (Galima taip pat sėsti ant lovų, kėdžių ir t. t.). Iš dviejų skepetaičių padaroma „katė“ ir „pelė“. Pirmas žaidėjas paima „pelę“, o penktas nuo jo „katę“. (Jeigu žaidėjų mažiau, gali „katę“ paimti trečias). Tuomet „pelė“ ir „katė“ paleidžiamos ratu aplinkui. Kiekvienas žaidėjas stengiasi, kad ant jo kelių neatsidurtų „katė“ ir „pelė“, nes tuomet jis turėtų išeiti iš žaidimo. Ant kieno kelių „katė“ sugauna „pelę“, tas turi duoti fantą, kurį vėliau išperka sakydamas eilėraštį, pasaką ir pan. Žaidžiama tol, kol surenkama keletas fantų.

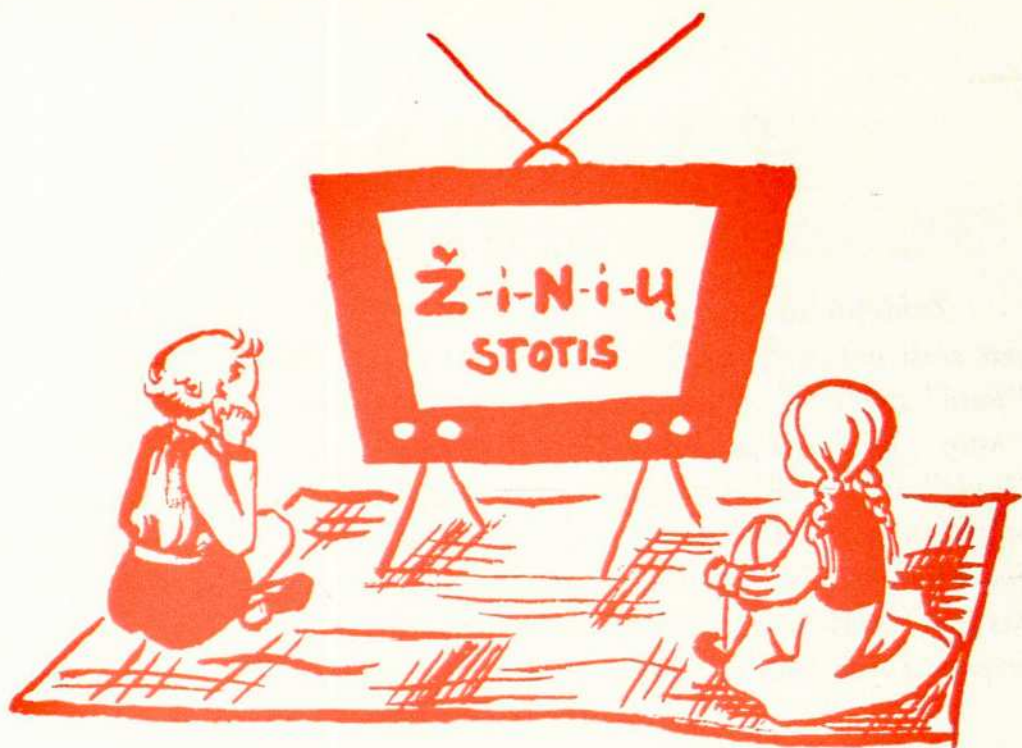
DAŽAI PARDAVINĖTI

Abiejuose aikštelės galuose pažymimi namai. Viename aikštelės gale yra pirkėjo namas, kitame — pardavėjo. Pardavėją ir pirkėją išsirenka patys žaidėjai. Kiti žaidėjai — dažai. Vardus paskirsto pardavėjas. Pardavėjas ir dažai susėda viename name, o pirkėjas ateina iš kito galo ir prašo parduoti dažų. Pardavėjas klausia: „Kokių nori dažų?“ Pirkėjas sako: „Raudonų“. Tada berniukas, kuris turi raudonų dažų vardą, keliiasi ir bėga, o pirkėjas jį gauda. Jeigu sugauna, tai nusiveda į savo namus; jeigu ne, tai pabėgėlis užima pardavėjo vietą, o tas sėda į jo. Žaidžiama kol pagauna ir patį pardavėją.

Sugautas pardavėjas turi iš-

pirkti prarastuosius dažus. Išperkama taip. Pardavėjas eina prie pirkėjo namų ir vaikšto aplink juos. Pirkėjas stengiasi jo neprileisti. Pardavėjui ranka palietus kurį žaidėją, tasai skaitosi išvadavus, žaidžiama iš pradžios.

- Popiežius Jonas XXIII sausio 21 d. per Vatikano radiją kalbėjo Lietuvos vyskupams, 350 metų sukakties proga nuo vyskupo Merkelio Giedraičio mirties.

- Vasario 16-ji yra reikšminga kiekvienam lietuviui. Tą dieną 1918 m. Lietuva buvo paskelbta nepriklausoma valstybe — respublika.

- Keturių lietuvių išstremtų į Sibirą parašyta maldaknygė "Marija, gelbėki mus", jau išversta į anglų kalbą.

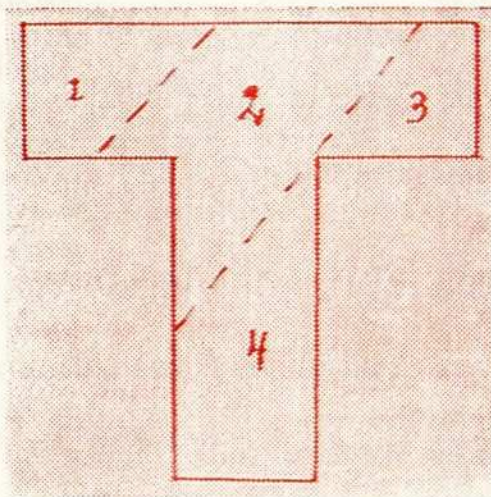
- Paskutinis dešimtmetis buvo labai gausus įvairiais technikos išradimais:

- ✓ Išrasti sprausminiai lėktuvai, skrendą greičiau už garsą;
- ✓ Visokios lyginimo (prosini-
mo) nereikalingos medžia-
gos;
- ✓ Pirmas žmogaus pagamintas
satelitas paleistas į atmosfe-
rą;
- ✓ Vandens bombos;
- ✓ Nufotografuota iš žemės ne-
matoma mėnulio pusė;
- ✓ Pirmi atominiai povandeni-
niai laivai apiplaukė užšalusį
Arktikos vandenyną.

1959 metų gale kelioniniai sprausminiai lėktuvai, satelitai ir raketos pripildė atmosferą — oro erdvę.

PATYS PASIDARYKIME GALVOSŪKĮ

Naudodami liniuotę ir pieštuką, ant permatomo popieriaus nukopijuokite "T" raidę iš paveiksluko. Nupieškite tik storas, juodas linijas.

Apverskite kitą popieriaus pusę ir ją visą išjuodinkite su pieštuku. Dabar juodąją pusę uždėkite ant kartono ir dar kartą pieštuku apibrėžkite juodąsias "T" raidės linijas.

Taip ant kartono atsispaus "T" raidė. Ją iškirpkite. Dabar naudodami liniuotę nupieškite ir kitas linijas kaip parodyta paveikslėly. Tada, kirpdami pagal nupieštas linijas, "T" raidę sukarpykit.

Jeigu gabaliukus užversit taip kad nesimatytų numerių, pamatysit kaip sunku juos sudėti taip, kad vėl būtų raidė "T". Bus tikras galvosūkis: reiks kelis kartus sudėti, kad išmoktumėt. Kai gerai išmoksit, ištrinkit numerius ir pažiūrėkit kaip greit jūsų draugai šį galvosūkį išspręs.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Pasirinkdami vieną iš duotųjų žodžių užbaikite sakinius:

Mums reikia šviesos

matyti augti juoktis miegoti

Vėjas

plaukia šviečia pučia lyja

Vaikai mėgsta

verkti žaisti kristi skalbti

Žirklės naudojamos

pjauti rašyti virti kirpti

Žmonės girdi

akimis ausimis rankomis dantimis

Marytė juokiasi kai jai

linksma šalta skauda liūdna

Sumaišyta pasakėlė

Šios pasakėlės sakiniai yra sumaišyti. Sudėkite juos taip, kad jie tvarkingai vienas kitą sektų:

Jonukas tarė: "Sudiev, mamytė!"

Greitai apsirengė.

Tada jis pavalgė pusryčius, kuriuos mamytė buvo jau paruošusi.

Jonukas išlipo iš lovos.

Tada jis išėjo į mokyklą.

Sukalbėjo savo poterėlius.

AR ŽINAI?

Kuri jūra tik blogame ore pateisina savo vardą?

Kuris kontinentas neturi nei upių nei ežerų?

Kurios pasaulio jūros pavadintos spalvų vardais? Kuriose pasaulio dalyse jos yra?

LINKSMIAU

prisiuntė Žibutė Jurėnaitė

DIDESNIS NE VISUOMET VERTINGESNIS

Žibutei tėvelis davė du pinigėlius: dešimts centų ir penkių centus. Susitikusi savo broliuką Šarūną, Žibutė džiaugdamasi klausia:

— Šarūnėli, kurį pinigą tu norėtum, mažesnį ar didesnį?

Šarūnas truputį pagalvojęs:

— Duok man didesnį, daugiau saldinių galėsiu nusipirkti.

— Na, tai imk šį didesnį, — padavė penkių centus, — o man liks mažesnis, — išidėjo dešimt centų į kišenę.

APSUKRUOLIS

Kęstutis parsinešė iš mokyklos kortelę su blogais pažymiais. Vis delsė paduoti tėveliui pasirašyti, bijodamas kad nesibartų. Laukė progos, kada tėvelis bus geroje nuotaikoje. Galų gale sulaukė! Viena dieną grįžęs Kęstutis iš mokyklos rado tėvelį labai gerai nusiteikusį. Ilgai nelaukdamas Kęstutis tuojau paklausė:

— Tėtuk, kad tu toks geras, viską žinai ir viską moki, ar gali savo vardą užsimerkęs parašyti?

— Žinoma, Kęstutėli, — atsakė tėvelis.

— Na, tai prašau, tėveliuk, dabar užsimerk ir pasirašyk ant mano pažymių kortelės.

DU GUDRAGALVIAI

Šiltą vasaros dieną Daivutė su savo broliuku Algiuku žaidė Atlanto pakrantėje prie New Yorko. Algiukas pamatė netoli saloje stovinčią

didžiulę laisvės statulą. Kiek pabuvęs klausia savo sesutės:

— Kodėl ši laisvės statula vis stovi ir stovi?

— Todėl, kad negali sėdėti, — paaiškino Daivutė.

— Kokia čia laisvė, jei visą laiką turi stovėti, o negali atsistoti, — užbaigė Algiukas.

SAŽININGAS MEŠKERIOTOJAS

Algiukas klausia savo draugo Vytuko:

— Vytuk, ar tu šias žuvis vienas pagavai?

— Ne, man sliėkas padėjo, — atsakė Vytukas.

PATENKINTAS, KAD NE KALAKUTAS

Gedimino mamytė Padėkos Švenčiai nupirko didžiulį kalakutą, kuri gražiai iškepusi padėjo ant stalo. Visa šeima linksmiai nusiteikusi susėdo pietauti. Visiems skaniai valgant, tėvelis klausia Gedimino:

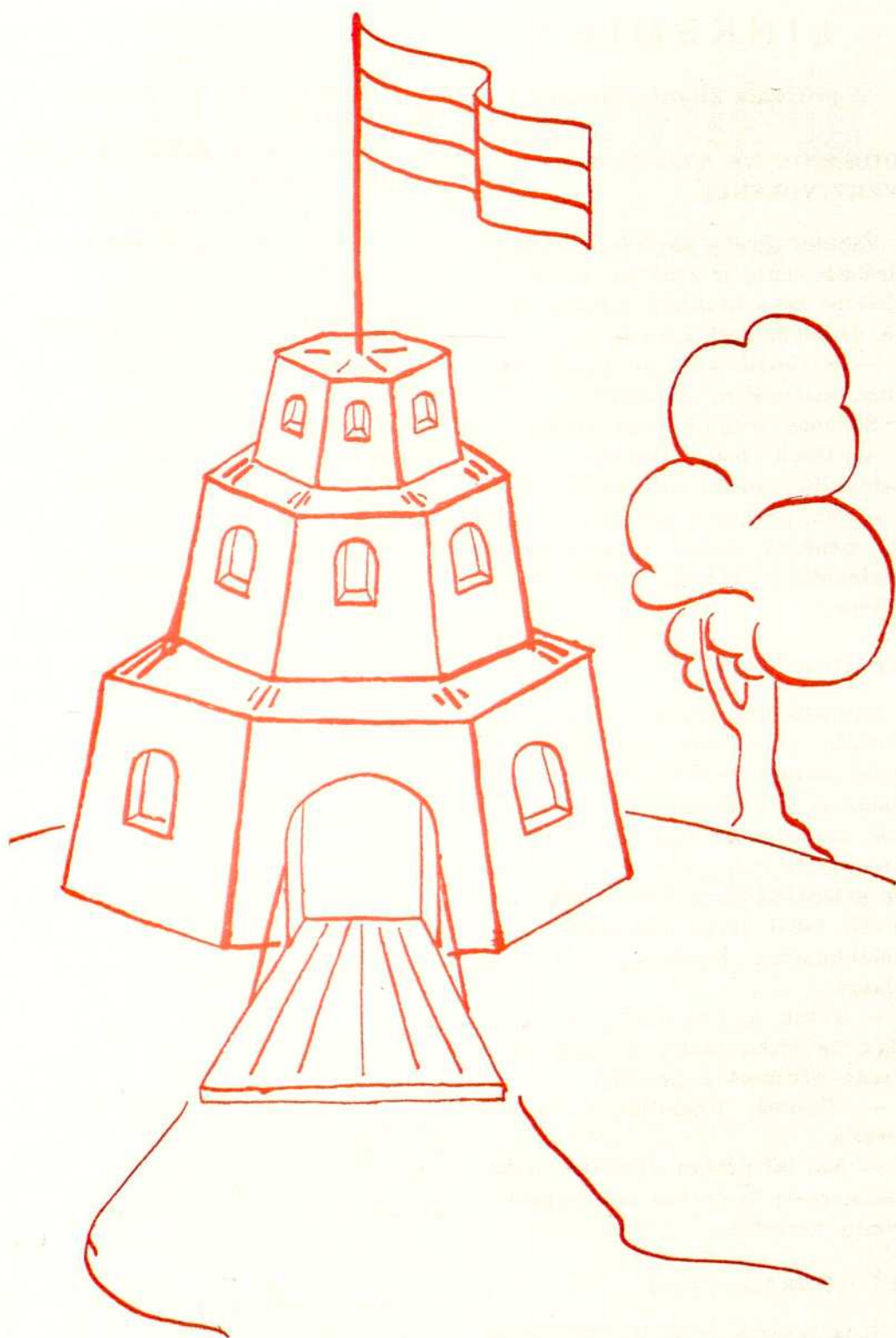
— Pasakyk, Gediminai, kuo tu labiausiai šiandieną esi patenkintas?

— Aš labiausiai esu patenkintas, tėveli, kad nesu kalakutas, — rimtai atsakė Gediminas.

NEATSPĖJO PRIEŽASTIES

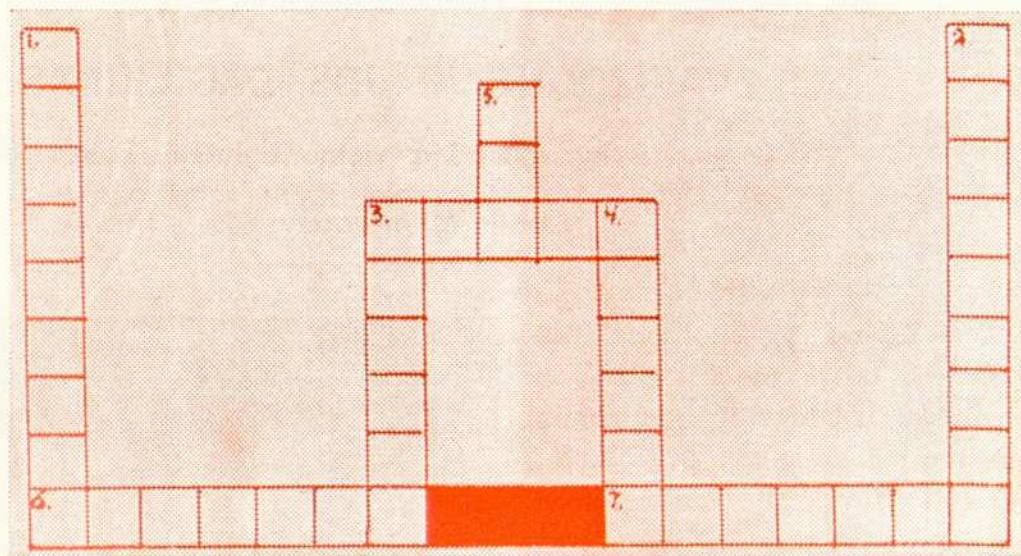
Zoologijos sode ramiai vaikštinėjo kupranugaris. Iš kažkur atskrido uodas ir nutūpęs ant jo nugaros skaudžiai įkando, kad net visas kupranugaris pasipurtė. Išsigandęs uodas spruko nuo kupranugario nugaros. Atsitūpė ant gretimo medžio šakos ir žiūri, kas bus toliau. Kupranugaris apsižvalgė aplinkui. Tuo metu neiškentęs uodas prašneko:

— Nemanyk, gerbiamasis, kad nuo mano įkandimo tau ši didžiulė kupra iššoko.

NUSPALVUOKIME

GEDIMINO STULPŲ GALVOSŪKIS

IŠILGAI

1. Pirmasis Lietuvos karalius.
2. Vilniaus įkūrėjas (Vytauto senelis).
3. Banga.
4. Jame sėdi karaliai.

5. Lietuviais esame mes gimę, lietuviais turime ir

SKERSAI

3. Tautos herbas.
6. Daiktai surašyti pagal eilę.
7. Paukštis, narsumo simbolis.

Pakeiskite pirmąją žodžio raidę taip, kad gautūsi naujas žodis:

Pulti — gulti

žūti —

žaisti —

barti —

šokti —

nešti —

mesti —

rėkti —

kalti —

velti —

kepti —

šerti —

Galvosūkių ir mįslių atsakymai tilps sekančiame numeryje.

ŽVAIGŽDONĖ IR JOS DAGILIUKAS

(Pasakėlė laimėjusi I-ją vietą "Eglutės" konkurse)

Gabija M. Juozapavičiūtė

Žvaigždonė gyveno prie pat miško. Ji labai mėgo vaikščioti po mišką ir klausytis paukščių giesmių. Ji dažnai galvodavo: "O kad aš galėčiau turėti paukštelį savo namuose! Tada galėčiau ir žiemą klausytis jo čiulbėjimo."

Atėjo žiema ir Žvaigždonė negalėjo išeiti į mišką. Vieną dieną atėjo dėdė Vytautas ir atnešė jai paukštelį. Dėdė sako: "Buvau miške ir radau sušalusį, vos gyvą dagiliuką. Gal sušils ir atsigaus." Žvaigždonė labai apsidžiaugė. Tuoju padarė lizdelį iš skudurėlių ir suvyniojus dagiliuką paguldė. Dagiliukas sušilo, atsigavo ir pradėjo skraidyti. Tada tėvelis nuvažiavo į miestą ir nupirko jam narvelį. Taip dagiliukas išgyveno pas Žvaigždonę visą žiemą.

Vieną šiltą pavasario rytą Žvaigždonė pamiršo uždaryti narvelio duris ir dagiliukas išskrido pro atvirą langą.

Žvaigždonė labai nuliūdo iš išėjimo į mišką dagiliuko ieškoti. Ei-

dama ji sutiko voveraitę ir paklausė ar toji nematė dagiliuko. Voveraitė sakė nežinanti, bet gal dievo karvytė žinosianti. Žvaigždonė nuėjo pas dievo karvytę ir paklausė ar ji nematė jos dagiliuko? Dievo karvytė atsakė nežinanti, bet patarė nueiti pas vorą, gal jis žinąs. Mergaitė nuėjo pas vorą, o voras jai pasakė: "Mačiau aname medyje, ten yra". Ji nuėjo ir pamatė savo dagiliuką, maitinantį du mažus dagiliukus. Tada ji suprato, kad dagiliukui geriausia gyventi miške, o ne uždarytame narvelyje.

IŠGELBĖTOJA

(Pasakėlė laimėjusi II-ją vietą "Eglutės" konkurse)

Elenutė Bradūnaitė

Gyveno kartą maža mergytė. Ji buvo tik šešerių metų. Bet nors ir mažytė, ji buvo labai gudri ir gera. Kartą, pavasrio rytą, Laimutė (taip mergaitė vadinosi) pabudo ir, pažvelgusi pro langą, pamatė du gražius paukštelius kraunant lizdą medyje, kurs augo prieš jos langą. Ji taip užsižiopsojo, kad net neišgirdo, kaip mamytė pašaukė ją pusryčių. Ir tik kai antrą kartą mamytė suriko, ji išgirdo. Greitai apsirengė ir nubėgo valgyti.

Taip kas rytą pabudusi Laimutė stebėdavo paukštelius ir kaip jie kraudavo lizdelį. Pagaliau jie pabaigė ir patelė padėjo du kiaušinėlius. Laimutei būdavo labai įdomu žiūrėti, kaip paukštė tupėdavo ant kiaušinėlių, nuo ryto iki vakaro. Vieną rytą mergaitė pastebėjo, kad kažkas lizdely kruta. Ji geriau išžiūrėjo ir pamatė, kad vietoj kiaušinėlių cypėjo mažytis paukščiukas. Tik staiga, jai dingtelėjo į galvą

mintis, kad kiaušinėliai buvo du. Apsidairiusi aplink, ji pastebėjo Micę, savo katę, kuri bėgo tolyn. Laimutė pradėjo ją vytis. Pasivijus, pamatė jos nasruose mažytį paukščiuką. Ji greit čiupo katę ir atėmė iš jos paukštelį, kuris buvo labai suvargintas, ir vos gyvas. Ji jį pakėlė, o jis sucypė, lyg sakydamas "ačiū". Tada Laimutė jį nunešė į lizduką ir padėjo prie kito paukštelio. Padėjusi, pasitraukė į šalį ir, linksmiai plakančia širduke, stebėjo kartu su voverėle ir voruiku vėl laimingą paukštelį šeimynėlę. Katę Laimutės tėveliai atidavė kitiems žmonėms.

PAMĄSTYK –

Kodėl negalima juoktis iš kitų nelaimės?

Kodėl tėveliai džiaugiasi, kad vaikučiai moka gražiai su kitais žaisti ir dirbti?

PAS SKAITYTOJUS

WASHINGTONAS

Amerikos sostinėje lietuvių vaikų nėra labai daug, bet ir čia mes turime šeštadieninę lietuvišką mokyklą, kurią lanko 6-7 lietuvių vaikai. Mūsų mokytoja yra Ponia Joniškienė, kuri visokiais būdais nori mums įkvėpti lietuviškos kalbos ir dvasios. Daug eilėraščių, dainelių, pasakų, mįslių ir kitokių dalykų su ja išmokom. Tiesa, čia kiek kitoniška mokykla, kaip buvo Brooklyne, kurią lankiau penkeris metus, bet ir čia griežtai sugriebia. Reikia nemažai pasiruošti ir šeštadienį jau niekur nosies neiškiši. Pri-linksniuoti reikia 3-4 puslapius ir sunkių sakinių, o kiek kitų dalykų.

Turime ir pasirodymų, kuriuose jau visi turime dalyvauti. Švenčių metu Lietuvos Pasiuntinybėje turėjome Kalėdinę eglutę.

Ministeris ir jo Ponia Kajecienė mus priėmė ir apdovanojo lietuviškomis vėliavėlėmis. Reikėjo ir mums pasirodyti, nėrėmės iš kailio ir sakėme ką mokėjome. Kitam tokiam pasirodyme mums reikėjo sakyti savo sveikinimo žodžius į pačią Lietuvą, per Amerikos Balsą. Pagalvokit, tiesiog į Lietuvą. Čia liežuvio neparodysi ir sakėme susijaudinę, ko mes linkime Lietuvos vaikams. Teko matyti patį prezidentą Eisenhowerį, kai jis uždegė kalėdinę eglutę, nepaprastai aukštą. Čia buvo ir graži lietuviška eglutė, kurią daug kas matė. Jis sakė, kad tautos negali gyventi "in slave labor camps", o mes plojome ir sakėme, kad ir Lietuvai jau per daug vergijos metų.

Taip mes gyvename Washingtone ir džiaugiamės sava, kad ir nedidele, mokykla.

Virgilius Viliamas, 13 m.

Sausio numerio galvosūkių atsakymai.

ANAGRAMOS: takas, rasa, rauda, vergė, varnas, Trakai, ragas, mėsa, alus, laukas.

MANE RASI... raidė "D"

PINTINĖJE GULI... vieną kartą

LAIVO GALVOSŪKIS: Išilgai — 1 lova, 3 gaidys, 4 kietas, 6 sviedinys; skersai — 1 laivas, 2 debesys, 3 gaisras, 4 kaimynai, 5 ežys.

MĮSLĖS: metai, aidas, duobė, sausio antrą, be vardo.

NUOŠIRDI PADĖKA

Šio "Eglutės" numerio
leidėjui

Kun. B. Gauronskui
Šv. Antano parapijos klebonui
Ansonia, Conn.

LAIŠKAI "EGLUTEI"

Labai esu dėkinga už lankymą manęs per daugelį metų, sekdamas man pasakas ir visokių atsitikimus. Turiu sakyti, turėjau gerą, labai gerą draugę, bet dabar jau aš turiu skirtis su savo vaikystės drauge, nes jau užaugau... Siunčiu \$1.00 dovanų ir linkiu laimingai lankyti kitus mažuosius. Sudiev!

Milda Lauraitytė
Yonkers, N. Y.

Sveikinu Tave su Naujaisiais — 1960 metais, nes Tu esi mano gera draugė. Mane jau nuo 1950 metų kas mėnesį aplankai ir mano lentynose užimi daugiausia vietos. Nežinau kaip bus toliau. Tu vaikiškėji, o aš vyriškėju. Jau prieš Kalėdas pradėjau trylik-

tuosius metus ir greit būsiu "teenageris" (paauglys), kurių visi bijo. Gyvuok toliau ir būk visiems viešnia. Gerai, kad visokių mįslių, galvosūkių, šaradų moki. Nė kiek neatsilieki nuo amerikoniškų laikraštėlių. Dar vieniems metams pasilieku Tavo skaitytoju ir siunčiu pinigų. Noriu tapti Tavo bendradarbiu ir pridėdu žinutę iš Washingtono. Man būtų linksma, jei Tau tiktų.

Virgilius Viliamas
Washington, D. C.

Sveikinu "Eglutės" leidėjus, švenčiančius šįmet 10 m. sukaktį šio gražaus vaikų žurnaliuko. Pabandyčiau parinkti prenumeratorių...

St. Bakšys
Hamilton, Ont.

Vasario ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. Ignotas, Veridiana / Gytautas, Eidvilė
2. **MARIJOS ĮVEDYBOS**
Adabaldas, Adeloga / Rytys, Vandėnė
3. Blažiejus, Berlinda / Radivilas, Ata
4. Andriejus Kors., Joana / Vidimantas, Arvilė
5. Vodalis, Agota / Gaudvinas, Birutė
6. Titas, Darata / Alkis, Žyvilė
7. Romualdas, Adaukas / Romas, Druva
8. Jonas iš Matos, Kojinta / Vaigėdas, Nirma
9. Kirilas, Apolonija / Girvydas, Vydgaile
10. Amantas, Skolastika / Girvydas, Vydgaile
11. **MARIJOS APSIREIŠKIMAS LIURDE**
Adolfas, Gobnata / Vaidenis, Mantė
12. Reginaldas, Liudanas / Mantiminas, Deimantė
13. Liucinas, Renula / Algaudas, Rauda
14. Valentinas, Juozapa / Saulius, Gėda
15. Faustinas ir Jovitas, Jurgita / Girdenis, Nirginda
16. **LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS ŠVENTĖ**
Honestas, Pilypa / Vasaris, Laisvė
17. Silvinas, Evermodas / Vaišvilas, Viltė
18. Simanas, Bernadeta / Lengvenis, Gėdrė
19. Konradas, Belina / Šarūnas, Nida
20. Sadotas, Amata / Visginas, Rindaugė
21. Peteras, Eleonora / Jovilas, Žėmyna
22. Aristijonas, Margarita Kort. / Darvydas, Gintaute
23. Petras Damijonas, Milburga / Gantautas, Siga
24. Motiejus, Adelė / Virgaudas, Goda
25. Gerlandas, Aldetrūda / Margiris, Rasa
26. Aleksandras, Izabelė / Jogintas, Aurimė
27. Gabrielius, Honorina / Gėnvilas, Vilmantė
28. Silanas, Vilana / Vilgardas, Alna
29. Osvaldas, Antonija / Virbutas, Dausa

EGLUTĖ SVEIKINA VISUS,

KURIE ŠVENČIA VARDINES!